

Zo goed als ik kan

Het begon allemaal met jouw geboorte. Voor jou.

Het eindigde allemaal met jouw geboorte. Voor ons.

Voor mij, je vader. Voor haar, je moeder. Jouw leven was *onze* dood. De dood van dat *wij*, de vleeselijke en geestelijke relatie die ten grondslag lag aan jouw geboorte: een man en een vrouw die van elkaar hielden.

De waarheid, die bestaat niet, net als al die absolute die we nooit zullen bereiken.

Ik kan je alleen *mijn* waarheid geven. Een onvolledige en subjectieve waarheid, maar hoe moet het anders?

Haar waarheid zal altijd ontbreken, haar versie van de feiten, haar beleving, haar stem als ze nog tegen je kon praten, haar manier van doen, haar stijl als ze ervoor had gekozen je te schrijven. Maar voor zover ik weet, heeft ze geen enkele geluidsopname of video, geen brief of notitieboekje achtergelaten over de laatste periode van haar leven. Alleen, maar misschien is dat al heel veel, die met blauw garen geborduurde doeken. Waarvan je de diepere laag op een dag zult doorgronden.

Ik hield van je moeder en ik haatte haar, ik kan net zo goed eerlijk tegen je zijn. Ook al heb jij er niets mee te maken hoe wij als stel waren. Een stel vormen betekent oorlog. Daar kom je nog wel achter als jij verliefd wordt.

Het voelt vreemd om dat op te schrijven, want als ik opkijk van mijn bureau, naar je kamer loop, me buig over het bed waarin je ligt, lekker warm in je zebrapyjama, en je geur opsnuif, is het grappig om me jou verliefd voor te stellen. Voorlopig ben je alleen nog maar echt verliefd op je tweekoppige knuffel en op de magische lamp die zij al voor je geboorte had gekocht en die een koraal met goudkleurige vissen op de wand projecteert. Al vanaf de eerste dagen van je leven tot op de dag van vandaag toveren die een lach op je gezicht die niemand onberoerd laat.

Niemand, behalve je moeder.

Is het wreed dat ik de roze wolk verstoort die wordt geassocieerd met een geboorte? Misschien. Niet huilen. Vooral niet huilen. Anders krijg ik het nooit af. En ik ben het je verplicht dit af te maken.

Laten we dan maar eens beginnen, mijn lieve, kleine jongen. Met de belangrijkste gebeurtenis van het hele verhaal, waarmee het allemaal begon: jouw geboorte.

Foetale nood

‘We raken hem kwijt!’

Met die kreet maakten ze me wakker. Hun ware aard kwam naar boven in een angstaanjagende metamorfose. Tot dan toe hadden ze als goede fecën rond het bed gestaan, zich uitputtend in adviezen en geruststellingen, maar nu waren ze veranderd in boosaardige Parcen, die besloten dat je levensdraad heel binnenkort, binnen ongeveer drie minuten, zou moeten worden doorgesneden, terwijl die nog niet eens afgewonden was.

‘We raken hem kwijt!’

Meisjes in witte jassen, een met blond en twee met bruin haar, met een lieve uitstraling. Tot het moment dat ze hun lelieblanke handen wapenden met scherp gereedschap. Parcen, ja, die zeiden tegen iedereen die het maar wilde horen, misschien zelfs tegen jou, op een meter afstand van hun mond, lijdend in je moederlijk omhulsel, in de schoot van je moeder: ‘We raken hem kwijt!’

Ze staken doorzichtige plastic slangetjes tussen haar benen. Ik zag zwart bloed stromen en weer een ander meisje zette een zuurstofmasker op haar gezicht. Ik zag haar ogen wegdraaien, net als ik niet in staat om te begrijpen waarom alles nu misliep.

Ze hadden vlak daarvoor gezegd: ‘Alles komt goed, geen zorgen, de hartslag is goed.’ Leugenaars: het ritme van jouw

hartje, dat op die leeftijd zo groot was als een tomaat, was niet goed. Ze zeiden dat je lichaam uitgeput was, door de te krachtige samentrekkingen van de baarmoeder.

‘De pulsaties zijn te sterk,’ zeiden ze uiteindelijk, om er meteen daarna aan toe te voegen: ‘Hij kan het niet aan, we raken hem kwijt.’

Ik sprong overeind om naar jullie toe te gaan, maar de mist hield me tegen. De mist die neerdaalde zoals het doek valt in een morbide theater. Mijn slapen brandden plotseling van de hitte.

Voor ik begon te wankelen, zag ik een van hen naar een schaar grijpen.

We waren weggedommeld na de ruggenprik, dat woord dat me niet aanstond, en na die dag al helemaal niet meer. Het was allemaal goed gegaan met de naald, die gewoon een gat had geprikt, zodat het verdovende middel tussen de wervels kon worden gespoten. Ze hadden me verzocht de kamer te verlaten, zoals dat van alle aanstaande vaders wordt gevraagd: de aanblik van de naald, tientallen centimeters lang – het armpje van een baby – eiste zijn tol van hun zenuwen, die al flink op de proef waren gesteld. Als vrouw zag je het niet, want je had geen ogen in je rug, anders dan het bakerpraatje wil dat werd rondgebazuind door overspelige echtgenoten. We hadden dus gedaan wat we moesten doen. Ze nam haar rust. Mooi als altijd, met haar haar in een knotje, in haar groene schort, en ik ook in een groen schort en met mijn boek in de hand, de *Ilias*, vanwege jouw naam, of eigenlijk jouw naam vanwege de *Ilias*. Hector, ‘de goden erg geliefd, het meest van alle stervelingen’, de mooiste held uit de *Ilias*. Volmaakt. Ik wilde niets horen van Achilles, die opvliegende moordenaar, in vervoering gebracht door zijn eigen halfgoddelijke glorie. Ik wilde niets horen van Odysseus, ‘de man van vele listen’, die eersteklas draaikont die zijn streken moest bekopen met een twintigjarige reis.

Dat was gerechtigheid. Maar Hector, Hector ‘met de fonkelende helm’, ‘paardentemmer’... Dapper, sterk, hield van zijn oude ouders, zijn vrouw en zijn zoon, deed nooit een vlieg kwaad. Een waardigheid die zijn vijanden nergens van weerhield: nadat Achilles hem had gedood, had hij gaten in zijn voeten gemaakt, er een touw doorheen gehaald dat hij aan zijn wagen had vastgebonden, waarna hij zijn paarden had aangespoord en zijn lichaam door de hele stad had geseurd, voor de ogen van zijn oude ouders, zijn vrouw en zijn zoon, die nog te klein was om het te begrijpen. Hector had zich niet onwaardig gedragen. Achilles werd bijgestaan door de goden, Athena had hem zelfs onopvallend de speer teruggegeven die hij naar Hector had gegooid zonder hem te raken. Die trut van een Athena. Hector is de knapste held van de *Ilias*. Je zou Hector gaan heten, en ik zat met de *Ilias* in mijn hand te wachten tot je geboren werd.

‘Jullie hebben wel een uur of zes,’ had een van de feeën gezegd. ‘Rust wat uit.’

Na een glimlach en een kus op haar voorhoofd waren we in slaap gevallen. Zij op haar hoge bed, met haar dikke buik. Ik met mijn hoofd op tafel, mijn jas in vieren gevouwen onder mijn wang.

‘We raken hem kwijt!’

Bloed gutste, mijn ogen draaiden weg, over mijn benen kropen rode mieren die hun zuur in de vezels van mijn spieren spoten. Het apparaat dat de weeën registreerde, leek wel een seismograaf. De naald sloeg door. ‘De weeën zijn te heftig. Zijn hart begeeft het, we raken hem kwijt!’

Boven het zuurstofmasker, dat haar halve gezicht bedekte, zocht je moeder me met haar blik. De mijne vertroebelde. Een boze medische geest mengde zich ongevraagd in de poëzie van de bevalling en wilde ons je geboorte ontnemen. Ik kwam in opstand. Ze rolden haar weg, ze smeekte me met haar stem en haar blik. Ik liep naar haar toe en zakte in

elkaar. 'De vader voelt zich niet goed,' riep een van de Parcen terwijl ze zich naar mij omdraaide. De wiertjes piepten op het linoleum in de gang. 'U kunt er niet bij zijn,' zei de stem van een andere alsof er een doods-kist werd dichtgespijkerd.

Ze was weg. Ze was alleen, misschien met de dood in haar buik. Jouw dood. Ik zat op de grond, een Griekse held verslagen door een onzichtbare kracht. Een valse godin, ongetwijfeld Athena, verried opnieuw een Hector.

Je moeder had me nodig en ik werd machteloos in een verloskamer geparkeerd die niet zou worden gebruikt.

Geboorte

Sommige minuten duren een mensenleven.

De vrouw die de vloer aanveegde, raadde me aan een kopje koffie te gaan halen. Een kopje koffie halen, terwijl mijn zoon vocht tegen de dood? Een verpleegkundige ontsnapte uit de dubbele deuren van de ok en voor ze weer verdween door de deur van een andere ruimte, liet ze de volgende woorden vallen, mij straal negerend: 'Het lukt ons niet om hem bij te brengen.'

We waren hier om je het leven te schenken en zouden naar huis gaan met een kistje. Ik sloeg mijn boek open.

Zodra de Dageraad met roze vingers vroeg in de morgen opkwam, had het volk zich al verzameld rond de brandstapel van hun beroemde Hector. Toen ze allen verzameld en vergaderd waren, blusten ze eerst het vuur met fonkelende wijn volledig uit, zover de vuurpoel strekte. Daarna verzamelden onder gewezen zijn broers en vrienden Hectors wit gebeente. Er stroomden hete tranen van hun wangen. Zij namen zijn gebeente en ze legden het in een gouden urne, die ze hulden in purper van een zachte wade.

Wat hadden we verkeerd gedaan? Ik zat verslagen op het linoleum. Jij was bij haar in de ok, in haar buik. En ik wist nog steeds niet of je nog bij het rijk der levenden hoorde. 'Komt u maar mee, meneer.'

Ze had haar zachte stem teruggevonden en haar schaar was weg. De schikgodin was weer een fee geworden. Aan het einde van de gang vroeg ze me met haar mee te komen. Zag ik daar een glimlach? Ik dacht van wel.

Gangen zijn soms net tunnels. Ik snelde in looppas over de groene en blauwe geplastificeerde vloertegels, met suizende oren, richting de deuropening van de kamer waaruit neonlicht naar buiten scheen.

De verloskundige had zijn mondkapje nog voor en boog zich over je heen. Hij luisterde naar je ademhaling. De ademhaling van jou, mijn zoon, een klein roze ding met zwart haar en een prachtig, fijnbesneden gezichtje.

‘Is alles goed?’ vroeg ik met schorre stem.

‘Alles is goed.’

‘Ik bedoel... Heeft hij geen pijn?’

Hij gaf me een schaar. Ik deinsde even achteruit.

‘Wilt u de navelstreng doorknippen?’

Ik zei eerst nee en pakte toen het metalen instrument aan. Ik had de situatie weer in de hand. Ik had de Parcen die je bijna het leven hadden gekost, een halt toegeroepen. De navelstreng was afgebonden met een gele plastic klem. Ik knipte vlak naast de klem. Er lekte een zwarte vloeistof. ‘Het is zwart vanwege het hoge zuurstofgehalte,’ zei de arts. Je keek me aan met je blauwe ogen, pasgeboren blauw. Hij tilde je op om je op je benen te zetten. Ik wierp tegen dat dat later wel kon, dat je uitgeput moest zijn, maar je liep, zette je ene been voor het andere, als een astronaut op de maanbodem. ‘Dit vergeet hij weer en dan leert hij het weer opnieuw,’ zei de arts. Hij mat en woog je en vroeg mij je maten op een whiteboard te schrijven met een viltstift die naar alcohol rook.

‘Alles is goed,’ zei hij nog eens, en pas toen zei ik tegen mezelf dat ik hem kon geloven.

‘En zijn moeder?’

‘De operatie is bijna klaar. U ziet haar over een halfuurtje.’
Ik huilde niet, want het leven had gewonnen.

‘Hoe heet hij?’ vroeg een verpleegkundige, met haar pen in de lucht, klaar om zijn naam op te schrijven op je geboortepolsbandje.

HECTOR, ik zag die dierbare, definitieve naam uitgespeld voor me, maar ik voelde me niet gerechtigd om hem in mijn eentje uit te spreken, zonder haar, terloops, in een achterkamertje van de ok. ‘Ik wacht op de moeder,’ zei ik, met dat woord dat je gebruikte in deze geboortetempels.

De verpleegkundige keek me verbaasd aan.

‘Hebben jullie nog geen naam?’

Ik keek naar je. Ik zei tegen mezelf dat het geen zin had om te wachten. Dat ik je stevig moest vastpakken en moest meenemen naar mijn zijde, die van het leven, van het gezin dat wij gingen vormen. Ik zei tegen mezelf dat ik je accepteerde zoals je een onderscheiding accepteert, en ik sprak het rituele woord uit, de klanktalisman die je mooie naam vormde. Ik zei het tegen jou, want het ging haar niets aan: ‘Je heet Hector.’

Ze vroeg me mijn overhemd uit te trekken. Ik keek haar verbaasd aan. Ze glimlachte en zei: ‘Voor het huid-op-huidcontact.’

Mijn wenkbrauwen plooiden zich tot een vraagteken.

‘Om hem op te warmen en elkaar te leren kennen,’ vervolgde ze.

Ik trok mijn overhemd uit. En zo, in die ziekenhuiskamer, met ontblote borst, nam ik je naakte, warme lijfje in mijn armen. Met je mondje zocht je naar melk, maar dat had ik niet. De rest had ik wel. En ik had jou.